

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Кзз 847/2022
13.09.2022. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Бате Цветковића, председника већа, Мирољуба Томића, Тајјане Вуковић, Биљане Синановић и Дубравке Дамјановић, чланова већа, са саветником Весном Веселиновић, као записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела лака телесна повреда из члана 121. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног, адвоката Предрага Васовића, поднетом против правноснажних пресуда Трећег основног суда у Београду К 140/19 од 02.02.2021. године и Вишег суда у Београду Кж1 159/22 од 10.03.2022. године, у седници већа одржаној дана 13.09.2022. године, једногласно је донео

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснован захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, поднет против правноснажних пресуда Трећег основног суда у Београду К 140/19 од 02.02.2021. године и Вишег суда у Београду Кж1 159/22 од 10.03.2022. године, у односу на повреде закона из члана 438. став 1. тачка 1) и тачка 9) Законика о кривичном поступку, док се у преосталом делу захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног одбацује као недозвољен.

Образложење

Пресудом Трећег основног суда у Београду К 140/19 од 02.02.2021. године, окривљени АА, оглашен је кривим због кривичног дела лака телесна повреда из члана 122. став 1. КЗ, па му је изречена условна осуда тако што је утврђена казна затвора у трајању од два месеца и истовремено одређено да се ова казна неће извршити уколико окривљени у року од једне године не учини ново кривично дело. Истом пресудом приватни тужилац је упућен на парнични поступак ради остваривања имовинскоправног захтева, а окривљени је обавезан да плати трошкове кривичног поступка, о чијој висини ће бити донето посебно решење.

Пресудом Вишег суда у Београду Кж1 159/22 од 10.03.2022. године, одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног АА, а првостепена пресуда је потврђена.

Против наведених правноснажних пресуда захтев за заштиту законитости поднео је бранилац окривљеног АА, адвокат Предраг Васовић, због повреда закона из члана 438. став 1. тачка 1) и тачка 9), члана 438. став 2. тачка 2) и 3) и члана 439. тачка

1) – 3) ЗКП, са предлогом да Врховни касациони суд побијане правноснажне пресуде укине и списе предмета врати првостепеном суду на поновно суђење.

Врховни касациони суд је, на основу члана 488. став 1. ЗКП, доставио примерак захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Републичком јавном тужиоцу, па је на седници већа коју је одржао без обавештења Републичког јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство, у смислу члана 488. став 2. ЗКП, није од значаја за доношење одлуке, размотрио списе предмета са правноснажним пресудама против којих је захтев за заштиту законитости поднет, те је након оцене навода изнетих у захтеву, нашао:

Указујући на повреду закона из члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП, бранилац окривљеног АА у захтеву за заштиту законитости истиче да је поводом истог догађаја, сходно чињеничном опису садржаном у диспозитиву приватне тужбе, вођен прекршајни поступак пред Прекршајним судом у Београду, те да је дана 21.06.2020. године наступила апсолутна застарелост прекршајног гоњења, због чега је, према ставу одбране, прекршајни суд морао да донесе решење о обустављању прекршајног поступка, цитирајући обавештење прекршајног суда достављено одбрани и налазећи да, супротно наводима прекршајног суда списи предмета прекршајног суда нису достављени Трећем основном јавном тужиоцу у Београду, јер се ради о поступку за кривично дело које се не гони по службеној дужности, већ су списи предмета достављени суду након што је кривични прогон окривљеног већ започет. У вези са тим бранилац у захтеву наводи да су против окривљеног истовремено вођени и кривични и прекршајни поступак поводом истог догађаја, те да се прекршајни суд противно закону огласио стварно ненадлежним, јер је сходно члану 110. Закона о прекршајима списе предмета могао уступити стварно и месно надлежном суду или неком другом надлежном органу а не приватном тужиоцу, истичући да је наступила апсолутна застарелост прекршајног гоњења што је прекршајни суд одбио да констатује.

Изнете наводе захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Врховни касациони суд оцењује као неосноване из следећих разлога:

Одредбом члана 4. став 1. ЗКП, прописано је да нико не може бити гоњен за кривично дело за које је одлуком суда правноснажно ослобођен или осуђен или за које је оптужба правноснажно одбијена или је поступак правноснажно обустављен.

Одредбом члана 4. став 1. Протокола 7, Конвенције за заштиту људских права и основних слобода, прописано је да се никоме не сме поново судити, нити се може поново казнити у кривичном поступку у надлежности исте државе за дело због ког је већ правноснажно ослобођен или осуђен у складу са законом и кривичним поступком те државе.

Одредбом члана 34. став 4. Устава РС, прописано је да нико не може да буде гоњен или кажњен за кривично дело за које је правноснажном пресудом ослобођен или осуђен, или за које је оптужба правноснажно одбијена, или је поступак правноснажно обустављен, те да истим забранама подлеже вођење поступка и за неко друго кажњиво дело.

Из списка предмета произлази да је пуномоћник приватног тужиоца ББ, дана 18.09.2018. године, Трећем основном суду у Београду поднео приватну тужбу, коју је прецизирао дана 08.04.2019. године, против окривљеног АА, због кривичног дела лака телесна повреда из члана 122. став 1. КЗ, поводом животног догађаја од 23.06.2018. године, по ком оптужном акту је вођен кривични поступак окончан доношењем побијане правноснажне пресуде којом је окривљени АА, оглашен кривим због кривичног дела лака телесна повреда из члана 122. став 1. КЗ. Надаље, према стању у списима предмета Прекршајног суда у Београду Пр 70926/18 против окривљеног АА је због истог животног догађаја дана 03.07.2018. године, поднет захтев за покретање прекршајног поступка од стране МУП РС ПУ за Град Београд, ПС Земун, након чега се Прекршајни суд у Београду, пошто је од стране пуномоћника приватног тужиоца обавештен да се против окривљеног поводом истог догађаја води кривични поступак пред Трећим основним судом у Београду у предмету К 140/19 по тужби приватног тужиоца, решењем ПР 70926/18 од 12.11.2019. године, на основу члана 110. Закона о прекршајима, огласио стварно и месно ненадлежним за вођење прекршајног поступка против окривљеног АА, због прекршаја из члана 9. став 1. Закона о јавном реду и миру, те су списи предмета достављени Трећем основном суду у Београду, као стварно и месно надлежном суду, на даље поступање.

Одредбом члана 183. став 2. Закона о прекршајима, прописано је, да ће прекршајни суд, када захтев садржи податке о томе да је поводом истог догађаја покренут кривични поступак или поступак за привредни преступ, списе предмета доставити надлежном суду на даље поступање и о томе обавестити подносиоца захтева. Ставом 3. истог члана, одређено је да ће суд на начин из става 2. овог члана поступити и када у току поступка сазна да се поводом истог догађаја води кривични поступак или поступак за привредни преступ.

Полазећи од наведеног по оцени Врховног касационог суда, у конкретном случају није повређено процесно начело из члана 4. став 1. ЗКП, члана 4. став 1. Протокола 7, Конвенције о заштити људских права и члана 34. став 4. Устава РС.

Наиме, Врховни касациони суд налази да се, без обзира на чињеницу што су и кривични и прекршајни поступак вођени због догађаја који произлази из истих чињеница, у конкретном случају не ради о правноснажно пресуђеној ствари у смислу члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП. Ово стога, јер прекршајни поступак није окончан доношењем правноснажног решења о обустављању поступка, већ се прекршајни суд, одмах по сазнању да се поводом истог догађаја води кривични поступак, а пре наступања апсолутне застарелости прекршајног гоњења, цитираним решењем огласио стварно и месно ненадлежним за вођење прекршајног поступка против окривљеног и списе предмета доставио Трећем основном суду у Београду као надлежном за даље поступање, у смислу одредби члана 183. став 2. и 3. ЗКП, због чега, по оцени овога суда нису постојале процесне сметње за вођење кривичног поступка против окривљеног поводом истог животног догађаја.

Из изнетих разлога, Врховни касациони суд је наводе захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног којима се указује на повреду закона из члана 438. став 1. тачка 1) ЗКП, оценио као неосноване.

По оцени Врховног касационог суда, неосновано се захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног указује и на повреду закона из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП, наводима да је повређен идентитет између оптужбе и пресуде тиме што је првостепени суд, супротно одредби члана 420. ЗКП, изменио изреку пресуде у односу на приватну тужбу у погледу описа телесних повреда које је критичном приликом задобио приватни тужилац, иако није овлашћен да врши уподобљавање притватне тужбе доказима који су изведени на главном претресу.

Изложене наводе захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног, Врховни касациони суд оцењује као неосноване.

Одредбом члана 420. став 1. ЗКП, прописано је да се пресуда може односити само на лице које је оптужено и само на дело које је предмет оптужбе садржане у поднесној или на главном претресу измењеној или проширеној оптужници.

Прекорачење оптужбе на штету окривљеног подразумева измену чињеничног описа радњи извршења кривичног дела окривљеног, које су описане у оптужном акту, додавањем више криминалних активности, односно додавањем веће криминалне воље окривљеног, којим се отежава положај окривљеног у погледу правне оцене дела или кривичне санкције.

У конкретном случају, доношењем побиијаних правноснажних пресуда, суд није повредио субјективни, а ни објективни идентитет између оптужбе и пресуде на штету окривљеног. По налажењу овога суда, окривљени АА је правноснажном пресудом суштински оглашен кривим за идентичне радње које су му стављене на терет оптужним актом приватног тужиоца, а прецизирањем чињеничног описа дела у изреци пресуде у погледу описа лаке телесне повреде коју је оштећени задобио критичном приликом речима: „Нагњечење чеоног темена лево и нагњечење са крвним подливом десне половине врата“, које повреде су већ биле опредељене у оптужном акту – раздеротине и подливи у пределу главе и врата, суд је изреку пресуде уподобио чињеничном стању утврђеном на главном претресу на основу изведених доказа – налаза и мишљења судског вештака медицинске струке, што је, насупротив наводима захтева, био овлашћен да учини.

Како је у конкретном случају чињенични опис дела у изреци пресуде остао у границама оних чињеница и околности на којима се оптужба заснива, а из којих произлазе законска обележја кривичног дела у питању, то су оцењени као неосновани наводи из захтева браниоца окривљеног којима се указује на повреду закона из члана 438. став 1. тачка 9) ЗКП.

Бранилац окривљеног у захтеву за заштиту законитости истиче и то да првостепени суд у побиијаној правноснажној пресуди није дао довољне, јасне и аргументоване разлоге о чињеницама које су предмет доказивања као и да је изостала оцена веродостојности противречних доказа, којим наводима по оцени овога суда, бранилац указује на повреду закона из члана 438. став 2. тачка 2) ЗКП.

У захтеву за заштиту законитости бранилац указује и на повреду закона из члана 439. тачка 3) ЗКП, истицањем да је одлука о кривичној санкцији незаконита, с обзиром на то да нижестепени судови нису дали одговарајући значај утврђеним олакшавајућим околностима на страни окривљеног које је, према ставу одбране, требало оценити као особито олакшавајуће околности.

По налажењу овога суда, бранилац окривљеног изнетим наводима захтева, иако се формално позива на повреду закона из члана 439. тачка 3) ЗКП, не указује да је одлуком о кривичној санкцији повређен закон, већ да суд није правилно одмерио казну, с обзиром на чињенице које утичу да казна буде већа или мања, што представља повреду закона из члана 441. став 1. ЗКП.

Како чланом 485. став 4. ЗКП, који прописује разлоге због којих окривљени, односно његов бранилац, сходно правима које има у поступку у смислу члана 71. тачка 5) ЗКП, могу поднети захтев за заштиту законитости, против правноснажне одлуке и поступка који је претходио њеном доношењу, није предвиђена могућност подношења овог ванредног правног лека, због повреда закона из члана 438. став 2. тачка 2) и члана 441. став 1. ЗКП, Врховни касациони суд је захтев браниоца окривљеног АА, у овом делу оценио као недозвољен.

Из наведених разлога, Врховни касациони суд је на основу члана 491. став 1. и члана 487. став 1. тачка 2) ЗКП, одлучио као у изреци ове пресуде.

**Записничар-саветник
Весна Веселиновић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић

**Председник већа - судија
Бата Цветковић, с.р.**